

John Yeoman & Quentin Blake

Người dịch: Nguyễn Kim Diệu

DIỆC VÀ SẾU



Original title: The Heron and The Crane

This paperback edition published in 2011 by Andersen Press Ltd.

First published by Hamish Hamilton, 1999.

Text copyright © John Yeoman, 1999.

Illustration copyright © Quentin Blake, 1999.

The rights of John Yeoman and Quentin Blake to be identified as the author and illustrator of this work have been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.


All rights reserved.

Xuất bản theo Hợp đồng bản quyền giữa Andersen Press Ltd. và Nhà xuất bản Kim Đồng,
thông qua Big Apple Agency, Inc., 2023.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2024.

Dành cho thiếu nhi

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG



Ngày xưa ngày xưa, ở một đầm lầy nọ, có một anh sếu
và một chị diệc.

Họ không ở cùng một chỗ: diệc chấp chấp vá vá ra
một cái tổ trên mô đất cao ráo ở bên này đầm lầy,
còn sếu cũng xây một cái tổ trông rất giống tổ diệc ở
bên kia đầm lầy.

Một hôm, đang đứng ngắm bóng mình in xuống nước ở một bãi bùn nông, sếu bỗng thấy hơi cô đơn.

Anh chàng giơ bàn chân trái gãi cẳng chân phải một hồi, rồi tự nhủ: “Đúng là đã đến lúc phải lấy vợ.”

Nhưng ai có thể làm vợ sếu đây?

Không phải nghĩ lâu, sếu đã quyết sẽ lấy diệc, vì trong số chim chóc, chỉ có nàng diệc là độc thân, mà vóc dáng, tâm thức đều tựa tựa sếu. Thật ra còn vài bà vịt già nữa, nhưng mấy bà vịt đó thì khỏi cần cân nhắc.



Vậy là, sau khi rửa lông rửa cánh cẩn thận, sếu bước thật khoan thai qua vùng nước lặn, đến tận bên kia của đầm lầy, nơi nàng diệc sinh sống.

“Chào em diệc, chúc em một buổi sáng tốt lành”, sếu nói, hơi ngượng vì vẫn chưa biết phải ngỏ lời thế nào.





“Chào buổi sáng anh sếu”, diệc đáp, bần khoản không hiểu vì sao anh chàng ghé thăm. “Anh vào đây chơi?” Đáng lẽ cô phải mời anh ngồi xuống, nhưng nhà lại không đủ chỗ cho cả mấy cái chân.

“Em làm vợ anh nhé?” Sếu hỏi bất thành lời.

Vốn sếu đã định sẽ từ từ đi tới chủ đề này, nhưng đang nôn nóng, anh chàng không nghĩ ra câu nào khác để nói.

Diệc quá sửng sờ: cô đâu có ngờ một câu hỏi như thế. Cô nổi cơn tam bành và hét lên: “Làm vợ anh ư! Trời cao đất dày ơi, sao lại có chuyện buồn cười thế! Nhìn anh xem: chân cẳng gầy nhom, cổ dài lỏng ngồng! Lại còn mấy cái đầu gối nổi cục xấu xí kia nữa!”

Nghe diệc nói một tràng, sếu đau lòng quá. Anh buồn bã đưa mắt nhìn đầu gối. Đúng là gầy gơ xương.

“Hơn nữa, anh đâu thể kiếm cá mà nuôi nổi tôi!”

